

La classe d'escriptura

De vegades no fa falta que una persona ens digui que ha patit. La seva mirada fosa, perduda i d'un blau marí ranci; la seva esquena corbada i amb les espatlles contretes tothora, com si algú, des de dalt, les estigués estirant amb un fil i amb molta força; les seves paraules inconnexes, mig dites, quasi mudes; les seves ungles escarransides, rosegades i amb rastres de punts de sang; la seva respiració entretallada i feble.

Et dic que escullis un mot i em respons que vols el de tristesa. Et proposo d'escriure un text d'alguna cosa que t'evocui aquest sentiment, i de les entranyes et surt recolzar el cap sobre el paper, com si t'hi rendissis, com si li demanessis clemència. Una vegada fet, et suggereixo que el llegeixis a la resta de companys de la classe i rius. No estàs disposada a fer-ho. Per res del món et despullaràs al davant d'ells i de mi. A canvi de què? De parlar de la riquesa de les metàfores, les personificacions i les adjectivacions? D'alabar els girs de les històries? De reivindicar l'escriptura com una tècnica sanadora? Sé que res d'això no és mínimament suficient perquè tu et decideixis a compartir el que ha sortit del teu cor, ha estat processat pel teu cap i, finalment, ha estat executat —amb una cal·ligrafia impecable, gens dubtosa, com si narressis l'arribada de la primavera i no pas una tragèdia que només tu coneixes— amb el dit gros i índex de la mà dreta.

Respecto el teu silenci. És clar que ho faig. I, a més, de manera convincent. Amb els ulls intento dir-te que et comprenc, que si jo fos tu també faria el mateix, que no obriria la capseta on es guarden les restes del passat de cara a la galeria.

I perquè no dubtis que estic de la teva banda m'acosto fins al tros de taula que ocupes, et demano permís per agafar-te el full, t'asseguro que no tindrè la temptació d'espiar ni una de les paraules que hi naveguen i llavors em poso a fer la construcció. Em pensava

que amb el pas dels anys hauria perdut destresa amb les manualitats, però quan l'he tingut acabat m'he adonat que l'avió m'havia quedat perfecte.

Has estat tu qui me l'ha pres de les mans, qui ha obert la finestra i qui l'ha fet volar.

Lluny, molt lluny enllà.